

som skulde koste 58,000 Kr. Denne Sum foresom mig at være for høj, og Tegningen viste, at det var paatænkt at anbringe visse Sivater paa Kirken, som i og for sig vare uforløbne og slet ikke passede til den Egn af Landet, hvor Kirken skulde staa. Jeg begjærede som Følge deraf en Reduktion af Planen og fik et Forslag, der løb paa 50,000 Kr. Jeg har imidlertid Grund til at antage, at en Kirke omtrent af den Størrelse, som det reducerede Forslag viser, paa Grund af heldige Omstændigheder vil kunne opføres for 45,000 Kr. Jeg gjør opmærksom paa, at ved Reduktionen af Forslaget fra 58,000 til 50,000 Kr. var der ikke blot taget Hensyn til de uforløbne Prydelser, men man havde ogsaa maattet begrænse Kirkens Størrelse noget, saa at den efter den reducerede Plan kun vil være istand til at rumme færre Tilhørere, end der oprindeligt var bestemt. Ved dette Forslag formener jeg, at man bør blive staaende. For 45,000 Kr. vil en ny Kirke kunne opføres, som tilfredsstiller Stedets Behov, og enten man vedtager det ene af disse Forslag eller det andet, vil jeg tillade mig til Bide Behandling at stille et Forslag om, at der maa blive bevilget et Beløb af 45,000 Kr. Den ærede Ordfører talte om, at man ventede nye Overlag fra mig. Det er ganske rigtigt, at man har begjært Overlag over en Kirke til 40,000 Kr., og jeg tror tillige Tegninger til en saadan. Men jeg maa spørge: Hvad vil Udvalget egentlig med saadanne Tegninger og Overlag? Tegninger af Kirker har man saamend nok af, og vil man lede op i de gamle Forraad, vil man kunne faae dem til forskjellige Lagter. Der er altsaa slet ikke vundet Noget ved at faae nye Tegninger til en Kirke, som skal opføres for 40,000 Kr. Og nu Overlag! Hvad betyde i Virkeligheden disse Overlag? Det vilde være ønskeligt, at man endelig engang enedes om, hvad Bærbi der er ved dem. Er det Meningen, at man ved dem vil sikke sig imod Overskridelser, siger jeg, at man jo har de forstjækkeligste Exempler paa, at dette ikke kan lykkes. Men hvad ere de saa til? Jeg spørger, hvad ere de til? Jeg siger, vil man bevilge en Sum af 45,000 Kr., skal jeg sørge for, at der opføres en Kirke, som tilfredsstiller Behovet, og det vil sandsynligvis blive en Kirke paa et helt andet Grundlag, end de Tegninger gaa ud fra, som allerede ere tilstede. — Det næste Vædringsforslag, jeg har at omtale, angaar Byggeforetagender ved Blindeinstitutet. Jeg beklager meget, at man har villet stryge denne, jeg indrømmer det, noget store Sum, som her kræves. Det har i en lang Række været anerkendt, at Blindeinstitutets Bygninger ikke ere tilfredsstillende, at de ere for indskrænkede til at fyldestgjøre Behovet, og i og for sig ikke ere hensigtsmæssige. Der har i en lang Række været anholdt om, at der maatte ske en Forandring heri, og et Forslag hertil fore-

ligger jo nu. Det vilde gjøre mig ondt, om man vilde stryge det, thi de Blinde ere vistnok nogle af de Ulykkelige, som fortjene den mest levende Deltagelse, og den private Forsorg for disse har paa en smuk Maade sluttet sig til Statens Forsorg, at det vilde være beklageligt, om den sidste skulde vise sig mindre tilfredsstillende. Jeg vil tillade mig at minde om, at det er Selskabet „Kjæden“, som oprindeligt har taget sig af de Blinde i Danmark. Opgaven vorede imidlertid dette Selskab over Hovedet, og Staten overtog da en Del af Forcagen for dem, idet den oprettede et Institut, som besørger Undervisningen af de Blinde. Men „Kjæden“ har arbejdet videre i de Blindes Interesse, og har ved en privat, forstillet Velgjørenhed — det er Statsraad Stoltenbergs Bærk — faaet en overordentlig vel udfyret og hensigtsmæssig Bygning, i hvilken „Kjæden“ optager Børnet i en tidlig Alder, undergiver det en hensigtsmæssig Pleie, hvorved det ofte naas, at den, der kommer blind ind, efter nogen Tid bliver svagtsende. Efter paa denne Maade at have været pleiet i den første Barndom, bringes det til Institutet, for at undervises, og saa modtages det atter, hvis det er forløbent, af „Kjæden“ og anbringes paa en hensigtsmæssig Maade, hvis det ikke kan sørge for sig selv. Her slutter da den private Virksomhed sig paa en smuk Maade til Statens Bestræbelser, og jeg haaber, at Thinget ikke vil sige Nei til en Bevilling, der er nødvendig for, at Statens Forsorg kan staa paa Trin med den, som de Private yde. Dernæst kommer jeg til Vædringsforslagene under Nr. 153, der angaa Nedsettelsen af en Kommission, der skulde tage under Overveelse Opførelsen af et nyt Lokale for vore offentlige Samlinger. Dette er en Sag, som har vakt levende Interesse netop i den sidste Tid, og man har her paapeget ikke alene det mindre Tilfredsstillende, der er i de nuværende Lokaler, men tillige den store Fare, som Samlingerne ere udsatte for ved Ildbrand, og vel at mærke, her tales om Samlinger, som, engang tabte, for den allerførste Del aldrig mere kunne erstattes. Jeg beklager derfor, at hele Udvalget har været enig om at stryge den bestedne Sum af 5,000 Kr., som er begjæret til Undersøgelse for Kommissionen. Den ærede Ordfører yttrede, at det var en forførdelig stor Kommission. Ja, det kan gjerne være, at den kan se noget forførdelig stor ud, men den er slet ikke større, end det behøves. Thi det er mange og forskjelligartede Ting, der skulle overveies, og der er mange og forskjelligartede Interesser, som maa tages i Betragtning, og disse maa have deres Repræsentanter i Kommissionen. Den bliver derfor ikke større end fornødent af Hensyn til Formaalet. Saa mente den ærede Ordfører, at Ministeren naturligvis kunde nedsette en Kommission af sine Sagkyndige, han havde Embedsmænd, Kunstakademiet og flere andre. Ja, Meningen er